

אָסוּר לְבִישׁ

כְּשֶׁהָיָה הָרַבִּי הָרַש"ב, רַבִּי שְׁלוֹם דּוֹבְעֵר, יָלַד קֶטָן, לֹא הָיוּ חֲנוּיּוֹת בָּהֶן אֶפְשָׁר לִרְכֹּשׁ בְּגָדִים מִתְאִימִים. בְּעִירָה בָּהֶם גָּרוּ, הָיוּ חֲטִיטִים. חֲטִיט הוּא מִי שֶׁתּוֹפֵר בְּגָדִים.

לְחִיט יֵשׁ סָרֵט מְדָה בּוֹ הוּא מוֹדֵד בְּדִיוֹק אֶת הַמְדָּה הַמִּתְאִימָה. לְאַחַר מִכֵּן, הוּא בּוֹחֵר אֶת הַבֶּד, גּוֹזֵר אוֹתוֹ וְתוֹפֵר אֶת הַבְּגָד.

פַּעַם אַחַת, הָרַבֵּנִית רַבֶּקָּה, אִמּוֹ שֶׁל הָרַבִּי הָרַש"ב, פָּנְתָה לְחִיט עַל מְנַת שְׁתִּיפּוֹר בְּגָד חָדָשׁ. הָרַבֵּנִית רַבֶּקָּה גַּם הִבִּיְאָה לְחִיט בֶּד יָפָה בְּמִיחָד. הִיא הִמְתִּינָה בְּסִבְלָנוּת שֶׁהַחֲטִיט יְסִים אֶת עֲבוֹדָתוֹ וְיִבִּיא אֶת הַבְּגָד לְבֵיתָם.

עָבַר זְמַן וְהַבְּגָד כָּבֵר הָיָה מוֹכֵן.

הַחֲטִיט הִגִּיעַ לְבֵיתָהּ שֶׁל הָרַבֵּנִית רַבֶּקָּה, כְּדִי לְהִבִּיא לָהּ אֶת הַבְּגָד הַחָדָשׁ שֶׁתִּפֹּר.

הָרַבֵּנִית רַבֶּקָּה שִׁמְחָה מְאֹד. הִיא אָמְרָה לְחִיט "תּוֹדָה רַבָּה" וּבִדְקָה שֶׁהַבְּגָד מִתְאִים וְטוֹב.

הָרַבִּי הָרַש"ב הָיָה אִזּוֹ יָלַד קֶטָן, לֹא קָרָאוּ לוֹ "רַבִּי" אֲלָא "שְׁלוֹם דּוֹבְעֵר הַקָּטָן". הוּא הָיָה רַק בֶּן אַרְבַּע וְאַהֲבָה מְאֹד לְהִסְתַּכֵּל וְלִרְאוֹת דְּבָרִים חֲדָשִׁים.

שְׁלוֹם דּוֹבְעֵר הִסְתַּכֵּל עַל הַחֲטִיט, הִסְתַּכֵּל גַּם עַל הַבְּגָד הַחָדָשׁ וְהִסְתַּכֵּל עַל אִמָּא.

לְפַתַּע, רָאָה שְׁלוֹם דּוֹבְעֵר מִשְׁהוּ קֶטָן מְבַצֵּב מִתּוֹךְ הַכִּיס שֶׁל הַחֲטִיט.

מָה זֶה יָכוֹל לִהְיוֹת?

אוּלִי דֹף? אוּלִי פֶתֶק קֶטָן?

שְׁלוֹם דּוֹבְעֵר הַקָּטָן נִגַּשׁ אֶל הַחֲטִיט וְ... שָׁלַף מִכִּיסוֹ אֶת הַבֶּד.

אָה... זֶה הַבֶּד שֶׁל הַבְּגָד שֶׁתִּפֹּר הַחֲטִיט.

כְּאֶשֶׁר תּוֹפְרִים בְּגָדִים חֲדָשִׁים, נִשְׁאָרוֹת חֲתִיכוֹת בֶּד שֶׁלֹא הִשְׁתַּמְשׁוּ בָּהֶן. זֶה הֵיכָּה חֲתִיכַת בֶּד שֶׁנִּשְׁאָרָה מִתְפִּירַת הַבְּגָד.

הַחֲטִיט נִבְהֵל מְאֹד.

שְׁלוֹם דּוֹבְעֵר שָׁם לֵב שֶׁהַפָּנִים שָׁלוּ נִהְיוּ פֶתָאוּם אֲדָמוֹת.

כְּשֶׁאֲנָשִׁים מִתְבַּיְשִׁים, הַפָּנִים שָׁלָהֶם מְאִדִּימוֹת וְזֶה לֹא נָעִים.

הַחֲטִיט הִתְבַּיֵּשׁ מְאֹד. הוּא מִיד הִתְנַצֵּל וּבִקֵּשׁ סְלִיחָה.

"סְלִיחָה", אָמַר הַחֲטִיט, "סִימָתִי לְתִפּוֹר אֶת הַבְּגָד וְשִׁכַּחְתִּי שֶׁנִּשְׁאָרָה חֲתִיכַת בֶּד מִתְפִּירַת. לֹא הִתְכַּוַּנְתִּי לְקַחַת אוֹתָהּ לְעַצְמִי..."

הַחֲטִיט הוֹבֵךְ מְאֹד. הוּא שׁוֹב הִתְנַצֵּל וְהֵלַךְ לְדִרְכּוֹ.

שלום דובער הסתכל על אמא. העינים שלה היו עצובות מאוד. נראה היה לו שהיא כבר לא שמחה בבגד החדש.

אמא הסתכלה על שלום דובער ואמרה בקול שקט: "החזיט התביש מאוד בבית שלנו".

שלום דובער הבין היטב מדוע החזיט התביש והחל לבכות. הוא התחרט מאוד על מה שעשה.

הוא רק היה קצת סקרן ולא רצה בכלל לביש את החזיט. הוא באמת לא התכנן.

עברו כמה ימים ואפלו כמה שבועות.. אבל שלום דובער לא שכח. דמותו של החזיט המביש עדין מול עיניו והוא עצוב על כך.

באחד הימים, נגש שלום דובער לאבא הצדיק, הרבי המהר"ש, רבי שמואל.

"אבא", אומר שלום דובער, "האם יש דרך לתקן מעשה לא טוב? האם יש אפשרות לתקן 'הלבנת פנים'?"

כשאומרים שמישהו "הלבין פנים" מתכוונים שהוא ביש אדם אחר.

שלום דובער מבקש מאבא הצדיק דרך לתקן את מה שעשה ולחזור בתשובה.

אבא הצדיק מסתכל על שלום דובער הקטן ושואל: "מדוע חשוב לך כל כך לדעת כיצד מתנהגים אם מבישים מישהו?"

"סתם, אני רוצה לדעת איך מתקנים עברה של הלבנת פנים", עונה שלום דובער ולא מספר לאבא על מה שקרה עם החזיט.

הרבנית רבקה, אמא של שלום דובער, עומדת במטבח ומבשלת, ושומעת את השאלה של שלום דובער הקטן. היא מתרגשת מאוד כי היא מבינה שהילד הקטן שלה התחרט על מעשיו.

כששלום דובער נכנס אחר כך למטבח, היא פונה אליו ושואלת: "מדוע עד עכשו לא ספרת לאבא על התקרית עם החזיט?"

שלום דובער הקטן מסתכל על אמא ועונה: "לא מספיק שבישתי יהודי והלבנת פנים, אני עוד אספר על כך ואוסיף לשון הרע?"

שיח במליאה:

- ♥ מסבירים מושגים חדשים: "הלבנת פנים", "לשון הרע".
- ♥ משוחחים על מעשהו של שלום דובער הקטן. מדוע התבייש כל-כך החיט? מה היו עלולים לחשוב עליו?
- ♥ דנים בזהירות מהלבנת פנים – כיצד ניתן להימנע מהלבנת פנים? כיצד יש לנהוג אם חלילה מישהו עושה זאת?
- ♥ משוחחים על סיומו של הסיפור – החשיבות להיזהר מאמירת לשון הרע, גם כשהמטרה מאוד חשובה.